

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Václava Štencela, MA a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **A. H.**, zast. JUDr. Milanem Zápotočným, advolátem, se sídlem Telečská 7, Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení a) J. K. a b) M. K., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. KUJI 32074/2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, ze dne 14. 4. 2016, č. j. KUJI 32074/2016, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moc tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Zápotočného, advokáta, se sídlem Telečská 7, Jihlava.
- III. Osobám zúčastněným na řízení **se právo** na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. KUJI 32074/2016, kterým žalovaný v odvolacím řízení změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Magistrátu města Jihlavy, úřadu územního plánování, oddělení památkové péče, ze dne 14. 12. 2015, č. j. MMJ/ÚÚP/2227/2015-5 202618/2015/MMJ, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl dle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, o žádosti vlastníků J. K., M. K. a L. K. o vydání rozhodnutí ve věci výměny dvou oken v přízemí za vstupní dveře a výkladec v levé části uliční fasády objektu K. 21, čp. x, J., který se nachází na území Městské památkové rezervace J.

Žalovaný napadeným rozhodnutím konstatoval, že záměr provedení uvedené výměny dvou oken v přízemí za vstupní dveře a výkladec považuje za přípustný při splnění podmínek uvedených v napadeném rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že je vlastníkem bytové jednotky č. x v domě čp. x v obci J., ve které má zároveň spoluvlastnický podíl ve výši id. 166/1069, a stejný spoluvlastnický podíl má i k pozemku parc. č. x v kat. úz. J., na kterém předmětná nemovitost stojí. Poukázal na to, že za účelem správy domu bylo zřízeno Společenství vlastníků jednotek obytného domu K. 1353/21, J., jehož statutárním orgánem je pověřený vlastník pan K.

Ve vztahu k napadenému rozhodnutí namítl, že se nemohl vyjádřit v řízení před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť výzva k vyjádření se k podkladům se nedostala do jeho sféry. Věcně žalobce namítl nesoulad vyjádření Národního památkového ústavu ze dne 30. 10. 2015 s prvostupňovým i napadeným rozhodnutím. Podle žalobce záměr představuje velký a nevratný zásah do vzhledu budovy a celé památkové zóny. Zpochybnil jak smysl výkladce, tak i umístění nového vchodu, namítl nedostatečné prokázání a odůvodnění potřeby této změny. Žalobce se cítil v důsledku napadeného rozhodnutí omezen ve výkonu svého vlastnického práva a zdůraznil s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu význam památkové rezervace.

Následně žalobce namítl nesprávnost závěru žalovaného ohledně podání žádosti dostatečným počtem spoluvlastníků, a to s odkazem na stanovы společenství vlastníků jednotek. Namítl i nedostatek hlasování o významné záležitosti ve smyslu § 1169 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

Závěrem odkázal na řízení, v němž mu bylo nařízeno zbourat již vybudovanou terasu.

Žalovaný ve svém vyjádření pouze odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud se v řízení musel zabývat třemi skupinami námitek. Žalobce v první řadě projevil nesouhlas s věcným hodnocením zásahu do památkové rezervace města J., dále brojlil proti způsobu podání žádosti o vydání rozhodnutí ve věci samé s ohledem na způsob hlasování ve společenství vlastníků jednotek a závěrem napadl postup žalovaného ve vazbě na předchozí posuzování zásahu do stavby, který realizoval sám žalobce.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí je chybné hodnocení vlivu podílů žadatelů na předmětné nemovitosti pro podání žádosti o vydání rozhodnutí ve věci výměna dvou oken.

Předně je třeba konstatovat, že touto otázkou se jako první zabýval žalovaný. Správní orgán prvního stupně se jí ve svém rozhodnutí nijak nezabýval a žalobce proti hodnocení této skutečnosti v odvolání ani nebrojlil. Podle názoru zdejšího soudu je nicméně zkoumání této otázky podstatné a žalovaný se jí zabýval zcela důvodně. S čím však soud nemůže souhlasit je způsob, jakým žalovaný tuto otázku posoudil.

Žalovaný správně vycházel z právní úpravy občanského zákoníku, nicméně ji nesprávně hodnotil. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyšel z ustanovení § 1129 odst. 1 občanského zákoníku, dle kterého *K rozhodnutí o významné záležitosti týkající se společné věci, zejména o jejím podstatném zlepšení nebo zhoršení, změně jejího účelu či o jejím zpracování, je třeba alespoň dvoutřetinové většiny hlasů spoluvlastníků. Nedosáhne-li se této většiny, rozhodne na návrh spoluvlastníka soud*, nicméně opomněl, že úprava spoluvlastnictví se v občanském zákoníku rozpadá na různé „spoluvlastnické“ režimy. Obecným režimem je úprava spoluvlastnictví v ustanoveních § 1115-1157, dále existuje nadále tzv. společné jmění manželů v ustanovení § 708 a násl., bytové spoluvlastnictví v ustanovení § 1158 a násl. a k nim se nově přidává tzv. přídatné spoluvlastnictví v ustanovení § 1223 a násl. a společenství jmění v ustanovení § 1236 a násl. Jednotlivé ostatní spoluvlastnické režimy jsou zvláštní úpravou ve vztahu k obecné úpravě spoluvlastnictví. Toto zejména platí pro úpravu bytového spoluvlastnictví, jehož úprava v občanském zákoníku je relativně komplexní.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z přílohy žádosti, kterou jsou informace o stavbě, jasně vyplývá, že v předmětném domě č. p. x existuje společenství vlastníků jednotek (viz část *Jiné zápisy* čtvrtý řádek - *Vznik společenství vlastníků prokázán*). Za této skutkové situace mohly a měly správní orgány vědět, že v domě existuje společenství vlastníků jednotek a právní vztahy v předmětném domě se proto řídí úpravou bytového spoluvlastnictví, tj. ustanovením § 1158 a násl. občanského zákoníku.

Bylo tedy na žalovaném, aby se zabýval úpravou vztahů v předmětném domě, a to s ohledem na ustanovení § 1206 odst. 1 občanského zákoníku (*Shromáždění tvoří všichni vlastníci jednotek. Každý z nich má počet hlasů odpovídající velikosti jeho podílu na společných částech; je-li však vlastníkem jednotky společenství vlastníků, k jeho hlasu se nepřihlíží.*) a § 1206 odst. 2 občanského zákoníku (*Shromáždění je způsobilé usnášet se za přítomnosti vlastníků jednotek, kteří mají většinu všech hlasů. K přijetí rozhodnutí se vyžaduje souhlas většiny hlasů přítomných vlastníků jednotek, ledaže stanovy nebo zákon vyžadují vyšší počet hlasů.*). Soud považuje za zásadní, že správní orgány pominuly společenství vlastníků jednotek a jeho roli při výkonu vlastnických práv ke společným částem budovy a izolovaně pouze posoudil podíly jednotlivých spoluvlastníků.

Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by si žalovaný připojil z veřejného rejstříku stanovy Společenství vlastníků jednotek obytného domu K. 1353/21, J. (IČO: x), ze kterých by mohl zjistit, jaká jsou pravidla pro hlasování o jednotlivých otázkách v tomto společenství, ani že by si připojil prohlášení vlastníka, ze kterého by mohl zjistit, jakým způsobem je předmětný dům rozdělen na bytové a nebytové jednotky a jaké části domu jsou společné prostory, tedy části, ke kterým je správa vykonávána společenstvím vlastníků.

Teprve na základě prohlášení vlastníka a stanov společenství, ve spojení s nařízením vlády č. 366/2013 Sb. (na které správně žalovaný odkazoval) a příslušnými ustanoveními občanského zákoníku o bytovém spoluvlastnictví může následně správní orgán určit, kdo je „vlastníkem kulturní památky“ ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o státní památkové péči a jaké jsou mechanismy vnitřního rozhodování spoluvlastníků.

Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud žalovaný opřel své rozhodnutí ohledně podání žádosti dostatečným počtem spoluvlastníků pouze o citované nařízení vlády a § 1158 občanského zákoníku, tak jednak nesprávně, resp. nedostatečně zjistil skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí, a navíc na takto nedostatečně zjištěný skutkový stav aplikoval i nesprávnou právní úpravu a zatížil tak své rozhodnutí i nezákonností.

Pouze na okraj v této souvislosti soud odkazuje na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle kterého *stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují **stavební úpravy**, pokud se jimi **nezasahuje do nosných konstrukcí stavby**, **nemění se vzhled stavby** ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a **nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou***. Bude tak v navazujícím řízení na žalovaném, aby spolu s posouzením otázky podání žádosti dostatečným počtem spoluvlastníků posoudil i otázku, zda je podaná žádost skutečně žádostí o vydání rozhodnutí dle zákona o státní památkové péči, nebo se jedná o návrh na vydání závazného stanoviska pro stavební řízení, a to s ohledem na povahu zamýšleného záměru, neboť z podané žádosti jasně vyplývá, že se nejedná o prostou výměnu oken (kus za kus), nýbrž o zásah do stavby jako takové, kdy namísto jednoho okna mají být dveře a místo druhého okna výkladec. Správní orgán si proto nutně musí ujasnit, zda se jedná nebo nejedná o zásah do nosné konstrukce, případně zda se jedná nebo nejedná o stavební úpravu měnící vzhled stavby, event. zda se jedná nebo nejedná o stavební úpravu stavby, která je kulturní památkou, přičemž tyto závěry nutně musí být obsaženy ve výstupu z řízení o podané žádosti.

Ve druhé skupině námitek brojil žalobce proti věcnému posouzení samotné žádosti.

V této souvislosti musí soud připomenout dikci ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s., které vymezuje žalobní legitimaci v tomto soudním řízení. Podle předmětného ustanovení: „*Kdo tvrdí, že byl na **svých právech** zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“

Podle zdejšího soudu z citovaného ustanovení vyplývá, že musí být z každé námitky uplatněné v žalobě zřejmé, jakým způsobem byl žalobce ve vztahu k dané námitce žalobou

napadeným rozhodnutím nebo řízením, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech. Tento právní názor potvrzuje i dosavadní judikatura správních soudů. Již Vrchní soud v Praze ve vztahu k předchozí právní úpravě správního soudnictví, která byla v tomto ohledu založena na obdobných principech, v rozsudku ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94 – 87, judikoval, že žalobce se může ve správním soudnictví domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, žalobce tedy před správním soudem není oprávněn např. k tomu, aby si žalobou osvojil námitky třetích osob, uplatněné v řízení správním a týkající se porušení práv těchto osob, tím spíše tam, kde taková třetí osoba sama žalobu nepodala. Obdobně Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 15 Ca 144/2005 – 83, uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv, a nikoliv také práv jiného subjektu nebo **veřejného zájmu**, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti. Proto žalobce v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv jiných osob zúčastněných na řízení, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě. Konečně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 – 67 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 379/2004 Sb.), konstatoval, že žalobce může účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Konečně ke stejným závěrům dospěl opětovně Nejvyšší správní soud i např. v rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008-103 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 2256/2011 Sb.).

Žalobce v této skupině dílčích námitek uvedl, že je přesvědčen o nutnosti chránit městskou památkovou rezervaci jako celek a navržený záměr podle něj představuje zásah jak do budovy, tak do celé památkové zóny (z hlediska historického rázu), dále vyjádřil přesvědčení, že potřeba navržené změny nemohla být navrhovateli prokázána a odůvodněna. Namítl i dotčení svých vlastnických práv, avšak v tom smyslu, že předmět jeho vlastnictví má být modifikován v rozporu s památkovou ochranou. Z takto formulovaných žalobních námitek není možno, dle názoru zdejšího soudu, dovodit, čím by bylo v důsledku namítaného pochybení správních orgánů zasaženo do hmotněprávních či procesněprávních práv žalobce, jelikož tyto námitky se týkají výslovně ochrany památkové rezervace, tedy ochrany veřejného zájmu, nikoliv vlastních hmotných nebo procesních práv žalobce, který není v pozici univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle zdejšího soudu, není smyslem a účelem správního soudnictví.

Žalobcem předestřená citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 188/2012-25, je velmi obecně vytržena z kontextu citovaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v úplnosti v tomto rozsudku konstatoval: „**Smyslem a účelem památkové ochrany je nepochybně mimo jiné zachování historicky cenných stavebních či jiných strukturních nebo funkčních prvků nemovité kulturní památky v jejich původním provedení, je-li to technicky možné a lze-li to po jejím vlastníku s přihlédnutím k poměrům kulturní památky (zejména hygienickým, ekonomickým, provozním a dalším) a s ohledem na její památkový význam spravedlivě požadovat.** Nejvyšší správní soud setrvale odmítá v oblasti památkové ochrany neproporcionální praxi orgánů státní památkové péče (srov. jeho rozsudek ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 – 52, www.nssoud.cz). To znamená, že správní orgán musí při rozhodování na úseku státní památkové péče vždy velmi pečlivě vážít, zda omezení vlastnického práva, kterým je i závazné stanovení, jakým způsobem

vlastník památkově chráněné nemovitosti smí, či naopak nesmí, tuto nemovitost opravit, upravit či přebudovat, je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané nemovitosti či lokality, v níž se nachází. Zájem na památkové ochraně je totiž jen jedním z více zájmů veřejných a soukromých, které se střetávají, a tedy si vzájemně konkurují, v případech stavebních zásahů do nemovitostí. Vedle zájmu na památkové ochraně dané nemovitosti zde stojí také zcela legitimní zájem vlastníka na jejím ekonomicky udržitelném a dlouhodobě životaschopném využití, jakož i veřejný zájem na účelném uspořádání obcí či jiných míst, v nichž se kulturní památky i plošně památkově chráněná území nachází z hledisek např. dostupnosti různých služeb, dopravní obslužnosti, přiměřeného pohodlí a obvyklých civilizačních vymožeností obytných budov a jiných aspektů vytvářejících komfortní životní podmínky. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany, a ob stojí-li v testu proporcionality v užším smyslu. Test proporcionality v užším smyslu může v určitých případech vést k tomu, že zájem na zachování původních prvků kulturní památky bude muset ustoupit jiným zájmům, například nebude-li bez stavebních úprav (dostaveb, přístaveb, změny prostorových dispozic, změny sanitárních a dalších rozvodů, nahrazení původních poškozených prvků stavby replikami aj.) nemovitá kulturní památka s ohledem na současné standardy bydlení či jiné způsoby užívání nemovitostí (tedy i se zohledněním ekonomických nákladů na stavební úpravy a ekonomické udržitelnosti běžného fungování nemovitosti) provozovatelná. Je věcí státu, chce-li, aby vlastník byl povinen strpět i v užším smyslu neproporcionální omezení, aby tato omezení svojí dotační politikou (§ 16 zákona o památkové péči) kompenzoval anebo jejich nepříznivé ekonomické důsledky přinejmenším ve významné míře zmírnil (obdobně v oblasti územního plánování viz úvahy v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Nelze však připustit, aby skutečnost, že nemovitost podléhá památkové ochraně, znamenala pro jejího vlastníka významnou trvalou ekonomickou újmu.

To však neznamená, že to, jak nemovitou kulturní památku obnovit, si posoudí bez dalšího její vlastník sám. Pokud by tomu tak bylo, státní památková péče by pozbyla významné části svého smyslu a účelu.“

Z uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud neabsolutizoval památkovou ochranu jako takovou a naopak cíleně argumentoval směrem k vyvažování soukromých a veřejných zájmů při koexistenci památkové ochrany a ekonomického využití nemovitosti. Navíc, tento názor byl vysloven v řízení, ve kterém byl žalobce sankcionován za přestupek. V citovaném rozhodnutí byl posuzován střet hmotných práv žalobce a památkové ochrany dokonáným jednáním v rozporu s pravidly památkové ochrany a vyjádřením příslušného orgánu státní správy, na rozdíl od nyní projednávané situace, kdy existuje stanovisko odborného orgánu státní správy, proti kterému žalobce nestaví žádnou věcnou a podloženou argumentaci o zásahu do jeho hmotných práv. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je proto pro nyní posuzovanou věc nepřipadný.

V případě námitek proti stanovisku Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Telči, ze dne 30. 10. 2015, žalobce vytrhává z kontextu celého vyjádření jednotlivé věty, resp. jejich části, odpovídající jeho vidění věci a zcela pomíjí to, že před uvedením těchto vět dotčené pracoviště jasně a) konstatovalo, že navrhované práce

nejsou v rozporu s podmínkami prohlášení městské památkové rezervace, b) stanovilo podmínky pro realizaci prací. Ve zdůvodnění svého vyjádření sice dotčené pracoviště skutečně uvádí věty citované žalobcem, nicméně žalobce pomíjí, že jím uvedené části zdůvodnění jsou konstatováním obecně platných skutečností, o kterých lze jen těžko pochybovat, a pomíjí to, že samotné zdůvodnění, proč vydalo dotčené pracoviště citované vyjádření s kladným doporučením, začíná fakticky až za obvyklým „ale“, neboť přes vše, co žalobce citoval, dospělo dotčené pracoviště k odbornému a zdůvodněnému závěru, že v případě prováděné změny se „*vzhledem k historické praxi ... jedná o postup spíše tradiční a proto nevýjimečný.*“ , a shledalo jako pozitivum to, že objekt „*krom svého ušlechtilého zevnějšku nabídne i své pohostinné útroby.*“ Jak soud uvedl výše, žalobce proti názoru odborného pracoviště nestaví žádnou (odborně relevantní a podloženou) argumentaci zdůvodňující zásah do jeho hmotných práv, nýbrž pouze svůj názor na dotčení veřejného zájmu na ochraně městské památkové rezervace (nadto taktéž postrádající odborné zdůvodnění), což nemůže věcně zpochybnit žalobou napadené rozhodnutí.

Tato skupina námitek na základě shora uvedeného není proto důvodná.

Ve třetí skupině námitek brojil žalobce proti rozdílnému přístupu v případě jím zbudované terasy a nyní povoleného záměru. K tomu může soud pouze uvést, že v nynějším řízení je posuzována zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Případný rozdílný přístup žalovaného k žalobci v jiném řízení by sice mohl být procesní vadou ve smyslu porušení zásady legitimního očekávání, nicméně by muselo být zcela zřejmé, že šlo o skutkově obdobné případy. Není na místě, aby soud v tomto řízení posuzoval správnost závěrů správních orgánů vyřčených v kolaudačním řízení ve věci povolení užívání stavebních úprav v bytě domu K. 21, J., neboť toto řízení není předmětem nyní posuzované žaloby. V případě nesouhlasu se závěry příslušných úřadů v jím odkazované věci měl žalobce využít prostředků ochrany, které mu zákon nabízel v odkazovaném řízení. V rozsahu možného porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, musí soud konstatovat, že ze žalobcem doložených listin vyplývá, že skutkově se jednalo o zcela odlišné situace, neboť v případě budované terasy se jednalo o stavbu, která byla v určitém rozsahu povolena, ale žalobce zbudoval stavbu balkonu zcela v rozporu s podmínkami výstavby, zatímco v nyní posuzované věci se jedná o záměr, který byl příslušnými orgány státní správy aprobevován. Nelze proto vůbec srovnávat situace, kdy žalobce vybudoval terasu v přímém rozporu se stanoviskem orgánu památkové péče a v rozporu se stavebním povolením, a povolený a doposud nerealizovaný záměr žadatelů. Bylo by zcela absurdní dovozovat porušení zásady legitimního očekávání z toho, že žalobci nebylo z architektonického hlediska schváleno řešení balkónu/terasy, které překročilo původně povolený záměr. Žalobce nemohl být nikdy v dobré víře, že pokud jemu nebyl aprobevován zásah do městské památkové rezervace nad rámec stavebního povolení, tak nikdy jinému spoluvlastníku nebude aprobevován žádný stavební zásah do předmětné nemovitosti. Soud pouze na dokreslení absurdity této námítky poukazuje na to, že žalobci byl zásah do budovy, která je součástí městské památkové rezervace, povolen a že naopak nyní žalobce zásahu do budovy, který chce realizovat jiný spoluvlastník, brání se zdůvodněním, že jemu nebylo aprobevováno překročení stavebního povolení.

Úvahy žalobce o vlivu kontaktů pana K. na Magistrátu města Jihlava jsou ryzí spekulací bez jakéhokoliv věcného odůvodnění a prokázání vztahu k vydání napadeného rozhodnutí. Pro soud jsou z hlediska zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí proto zcela irelevantní.

Ani tyto žalobní námitky soud neshledal jako důvodné.

S ohledem k výše uvedenému dospěl zdejší soud k závěru, že skutkový stav zjištěný správním orgánem, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a zdejšímu soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu a na základě doplnění skutkových zjištění opětovně ve věci rozhodne (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 11.228 Kč.

Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť má za to, že se v případě návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a v souvislosti s ním zaplaceného soudního poplatku nejednalo o náklady důvodně vynaložené. V této souvislosti soud odkazuje na odůvodnění usnesení ze dne 3. 8. 2016, č. j. 31A 25/2016-54, ze kterého jasně vyplývá, že žalobce nedoložil žádné podklady k projednání návrhu a nesplnil tak jednu z elementárních podmínek pro věcné projednání návrhu na přiznání odkladného účinku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu